

Egy hét Nyíregyházán

Bizony, zavarba voltunk, mikor megkaptuk a Nyíregyházi Besenyei György Tanárképző Főiskola ízléses meghívóját, melyen négy bűvös betű állt: FÖHE. Aztán hamarosan megkaptuk: FÖHE — Főiskolai Hét. Méghozzá nem is akármilyen! Olyan, hogy minden túlzás nélkül, bátran állíthatjuk: mi szegediek is megirigyelhetnénk!

Persze az is az igazsághoz tartozik, hogy jóval könnyebb a szabócsiaknak, mint nekünk. Hiszen főiskolájuk Közép-Európa elismerten legkorszerűbb, egyik legjobban felszerelt tanintézete. Saját sportszarnokuk, uszodájuk van. Kétágyas kollégiumi szobákban laknak, a hallgatók kilencven százalékanak biztosított a kollégium elhelyezést.

A rendezvényekről csak egészen röviden, címzavakban: A hét kulturális nappal kezdődött, amelyen a főiskola, illetve a gyakorló általános iskolák valamennyi művészeti csoportja — néptáncosok, irodalmi színpadok, kórusok, szolista — fellépett. Az esti program tényleg volt. Másnap TDK kettőtől — hatig. Tökéletes szervezés, színvonalas dolgozatok. Este irigylésre méltóan nagy érdeklődés mellett Vajda Mária népművelő tartott előadást

Népi szexológia — csujogatók címmel.

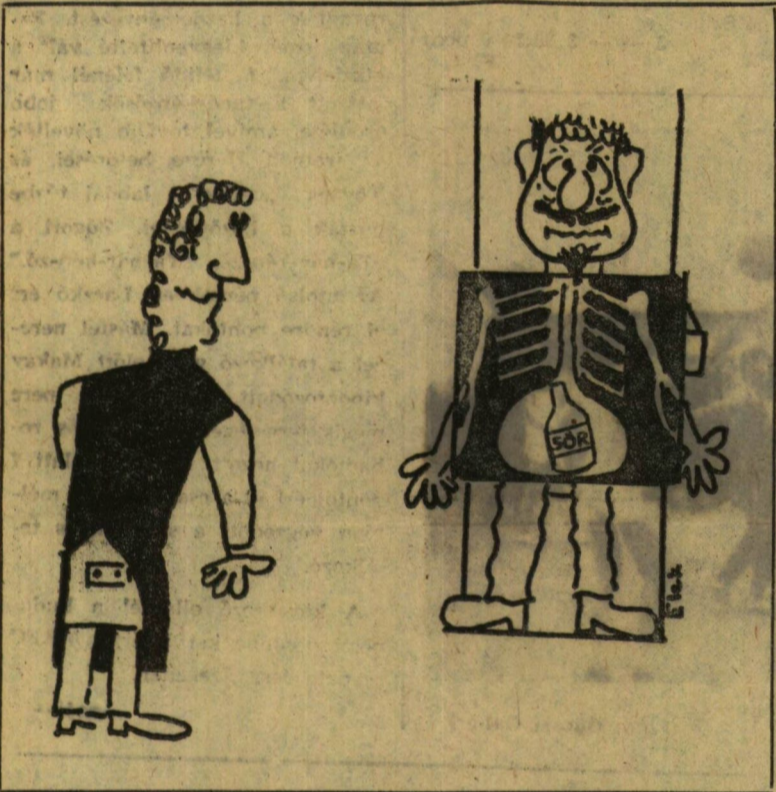
Március 15-ét előadásokkal, film-ésbemutatóval és polbeat-minifesztivállal köszöntötték.

A sportnap nagy tömegeket vonzott. Az esti „Gyere velünk, csinálj velünk!” tréfás vetélkedő a szegedi jogászok sportdelutánjára emlékeztetett. Végül nonstop kollégiumi nappal zárult az idei FÖHE Nyíregyházán.

Ugye, még felsorolni is sok? Hát még valamennyi rendezvényen részt venni! Van mit tanulni! A tanuláson kívül tapasztalatokat is cseréltünk, és nagy-nagy dolgokat határoztunk el. Így például a főiskola napja a „Tanítanunk”, és a Szegedi Egyetem közötti kapcsolatok szorosabbá tételéről beszéltünk. A Juhász Gyula Tanárképző Főiskola és a Nyíregyházi Tanárképző Főiskola művészeti csoportjai csereakció keretében bemutatkoznak egymásnak. További javaslatok: „Töltésön egy estét a nyíregyháziakkal!” — monstre klubprogram Szegeden. „Töltésön egy estét a szegediekkel!” — Nyíregyházán.

Persze ez még csak a kezdet. Reméljük, terveink valóra válnak, és a folytatás legalább olyan lesz, mint ez a hét nap volt.

DEZSŐ LÁSZLÓ

Ezek a nők!

A tanítási gyakorlat Gyuri számára se jelentett se többet, se kevesebbet, mint többi végzős csoporttársának. Izgult az első órán, készülgetett a következőkre, drukolt a felelőknek, kifutott az időből, ha a magyarázatba kezdett, s zavarba jött, mikor a lányok összenevettek az orra előtt.

Hát igen, a lányok... Gyuri igyekezett megtartani a három lépés távolságot, elvégre a tanítványai. De magában azért nem maradt érzéketlen a kis gimnazisták bájjá iránt. Szabad idejében rangsorba állította őket, s gondolatban többször is bocsánatot kért azóktól, akiknek csak a második vagy a harmadik hely jutott. Azokkal szemben pedig, akik nem kerültek dobogóra, igyekezett kevésbé szigorú lenni az órákon. Mert hát áldott jó szíve volt ennek a Gyuri gyerekeknek. Csak éppen egy „igazi” alkalom nem adódott soha, hogy ezt úgy teljes egészében kimutathassa.

Már csak egy óra, a zárótanítás és dolgozatírás volt vissza a kedvenc osztályban, amikor úgy nézett ki, hogy mégiscsak történni fog valami. Előző este discóra indult a JATE-klubba, s a bejáratnál egyik tanítványa, a szőke Csilla kapaszkodott a karjába kétségbeesetten:

— Gyuri, benned van minden reményünk! Vigyél be a discóra, de ne csak engem, Editet és Kati-t is!

A Kati-t is! Vagyis őt elsősorban — gondolta Gyuri, ahogy a neveket meghallotta. Kati mindig elsőnek szakította át a célszalagot, amikor képzeletben a legszebbek versengtek egymással a kegyeiért.

Először Csillával táncolt, aztán Edit következett, aztán megint Csilla, és megint Edit. Nem lehetett tőlük szabadulni. Már éppen valami jó kifogáson törte a fejét, amikor Edit a fülebe súgta:

— Miért nem táncolsz Kati-val is? Látod, hogy csak erre vár...

Hát Gyurinak nem kellett kétszer mondani, de Kati is odaadón simult a lassú szám ütemére. Vagy negyedóránál nemán forogtak, amikor Kati remegő hangon megszólalt:

— Gyuri, én szeretnék neked valamit mondani.

— Mondjad, ki vele — válaszolta Gyuri, de gondolatban még hozzátette: minden a legnagyobb rendben.

— Szóval... szóval a magam és a többiek nevében arra kérek, hogy árujd el a holnapi dolgozat kérdéseit!

Gyuri előtt elsötétedett a világ. Ez volt élete ki tudja, hányadik csalódása, csak azt nem tudta még abban a pillanatban eldönteni, hogy a női nemből, vagy saját férfiasságában csalódott-e nagyobbat.

— fekete —

Pár héttel ezelőtt valaki a szendvics ürügény tartalmazás el-mékedésbe kezdett a magányról, az értelmetlen társtalanságról a Szegedi Egyetem hasábjain. Bár sok olyan fájó valóságot tárt föl az író, ami már engem is meglepett (előbb), és elkésztett (amikor kinőttem a meglepetésekből) ennyi mégis kevés lett volna ahhoz, hogy tollat ragadjak, ha egy furcsa mondaton nem akadt volna meg a szemem. Idézem:

„Melletem egy okos tekintetű lány ül. A lába rossz... így nem akarom fölszedni, de azért szívesen megszólítanám.”

Silány tudatom előbb mindezt úgy értelmezte, hogy a szerző bizony elmerült a nagykétség mocsarában, s szellemi színvonalára bizonyára sötét mélységekben csatangol, de aztán rádöbbenem némi segítséggel a valóságra. Nem egy ember árulta el mi is lappang a koponyája mögött, hanem száz és száz fejet nyitott fel ügyesen, s kitérta elénk az értelmiséggel vádolt egyetemista férfifarsadalmat egy nem is kicsi csoportjának gondolatait.

Az előbb említett idézet után pár sorral máris csattan a szónoki kérdés: miért kevés a párbeszéd, miért nem lesz az osztályszomszédból társ?

Egy pillanatig sem akarok olyan embereket sértegetni, akik minden valószínűség szerint az emberiség összes gondját cibelik vállukon, miközben az egyetemi

Gondolatok a gondolatokról

klubban merednek egy-egy távozó hölgy után, de talán ez a szemlélet az egyik — és nem is a legkisebb — gátja a szorosabb kapcsolatok kialakításának.

Bár nem tartom magam erkölcsök szigorú védelmezőjének, s azt is be kell vallanom, hogy a női nem szépsége engem sem hagy hidegen, néhány gondolatot mégis fűznék ahhoz a furcsa magányérzéshez, ami a kapcsolat teremtést a lábak osztályozásával kezdi.

Az egyszerűség kedvéért maradjunk az alaphelyzetnél. A bánatos lelkű Egyetemista gondba fáradt tekintetével jól megérdemelt klubjában, elvegyül a tömegben, és barátok után kutat. Ha mondjuk olyan élőlénynek akad össze, akinek a természet formás lábát juttatott, akkor barátságáról természetesen szó sem lehet, hanem belép az egyenletbe a „felszedés”, mint rengeteg körültekintést igénylő hadművelet. Tudom, hogy ez a szó annak is köszönheti létét, hogy nyelvünk nem épp tapintatos formában fejezi ki a két nem kapcsolatát, de annak is, hogy az előbb főlva-zolt Egyetemista (aki átlag, s mint ilyen nem létezik) szintén nem tekinti többnek a nőt, mint tárgynak, jelen esetben a fölszedés tárgyának. Fölszedi. „magához emeli a szellem szféráiba”, s közben puha ágyakról álmodik? Talán. De így milyen párbeszédhez kíván eljutni? A helyzet mindjárt szerencsés-

sebb, ha a hölgy lába mondjuk rokonságot tart a homokszákkal, vagy a kocsilóccsal. Mert akkor ugye azonnal megindulhat a barátkozás.

Csak hogy ezek a gondolatok egyáltalán nem titkosak, mivel a Nő érzékszervei ellentétben a várakozásokkal kifinomultabbak, mint a magányon, világégesen elmékedő férfiaké. És a várakozással ellentétben a nő nem egy tárgy, hanem lélekkel rendelkező élőlény. S mint ilyen gyorsan fölfedezi a testét pásztázó tekinteteket, tudja azt is, hogy milyen kategóriába sorolták, s ha a logika törvényei nem zsákutácska futnak, akkor azt is könnyű kitalálni, hogy ezek után nem nagy hévvel rohan az ismerkedés felé.

A nő lélek általam ismert törvényszerűségeiből csak azért leppeztem le néhányat, hogy ezzel a példánkban szereplő Egyetemista vívdásain könnyítsek. Mert ha mindezek ismeretében szelleme eljut arra a számúra „képtelen magaslata”, hogy az ismerkedést nem a lábaknál kezdi, s valamit elhagy a testét-lelkét vereső nagykétségéből, akkor talán hamarabb érezheti meg a barátság ízt. Ugyanis a külsőségek rabjainál az sem kizárt, hogy még kevesebben pályáznak a kegyeikre, mint a rossz lábú lányokéra. A magány kétségkívül elég fájó baja a Mának, de ezt a bajt aligha fogják „felszedéssel” gyógyítani orvosai.

BÁTYI ZOLTÁN

Fordítási verseny

A József Attila Tudományegyetem MSZBT-szervezete április 4-e tiszteletére fordítási versenyt hirdet vers- és prózakategóriákban. A pályamunkák leadási határideje április 20., az eredményhirdetés május 15-én lesz. A részletes tudnivalókról a bölcsészkar Orosz Nyelv- és Irodalom Tanszékén tájékoztattják az érdeklődőket.

Figyelem!

Figyelem, ha valaki nem tudná még, akkor most eláruljuk: új ötlet született a JATE-klubban. Akinek netán lyukas órái lennének, mondjuk délelőtt 10-től és nagyon távol lakik, ne rohanjon feleslegesen le s föl. A klubban ugyanis már ettől az időponttól készülhet a szemináriumokra. Sőt! A könyv- és folyóiratolvasó is hasznos időtöltést jelenthet.

Színház-szoba

A Szegedi Orvostudományi Egyetem gazdag kulturális életének kiemelkedő programjaként említhetjük a Szegedi Nemzeti Színházzal évek óta fennálló, alakuló, változó kapcsolatának gondos ápolását. Március 3-án, mintegy harminc fő jelenlétében nyitották meg az Apáthy kollégiumban a Színház-szobát, amelyben állandó kiállítást rendeztek be a színház dolgozóinak hagyományt teremtő szándékkal. A megnyitón megjelent Giricz Mátyás, a Nemzeti Színház, és dr. Benedek Tibor, a kollégiumok igazgatója.

Az eseményt méltató bevezető után élénk, lényegre törő vita következett. Gondok, problémák merültek fel. Miért nem járnak a hallgatók színházba, legalábbis Szegeden miért nem? Hogyan lehetne ezen változtatni, aktivitásukat növelni? Mit tesz ezért a színház, s mit az egyetem? A gond részmegoldásokat s ígéretek szült. Giricz Mátyás igazgató felvetette a lehetőséget a hallgatóknak, hogy részt vehetnek a megalakulófélben levő Művészeti Tanácsban, amelynek hivatása a színház műsorpolitikájának megvitatása, ötletek, javaslatok fel-szerakoztatása. Azt, hogy ez a kezdeményezés mennyire fog bevalni, majd a gyakorlat dönti el. Bár egy színház vonzásának, hatkőrének, híveket toborzó erejének növelésére nem biztos, hogy ez a legjobb módszer. I. G.

Gúnyáék gúnya

Ritkán látható nagy tömeg gyülekezett március 10-én a főiskola Tamási Áron klubjának bejáratánál. Utoljára csak a szombat esti discóra jöttek el ennyien — mondogatták a klub vezetői. Ezen az estén azonban nem a dizsi volt a program, mégis csúcspontosság ígérkezett. Nemcsak a főiskolások közül jöttek el sokan, de a JATE és a SZOTE hallgatói közül is. Hogy miért? Mindenki a „Ki mit tud?” című TV-vetélkedő döntőjéből jól ismert parodista duót, a Gúnyáék együttest várta. Az újságíró is felkészült, hogy a sikerek titkáról faggathassa majd a „Nagy Menőket”. A tömeg nőtön nőtt. A hivatalos műsorkezdés (fél nyolc) idejében már mintegy 2-300 ember topogott a bejárat előtt. Mindhiába.

A műsor elmaradt, Gúnyáék nem jöttek. Még arra sem méltatták a klub vezetőjét, hogy táviratban adjanak magyarázatot. Az előzetes megbeszéléseken még mindent megígértek. Azóta kaptak négy levelet — egyre sem választottak. Persze a klub vezetőse is hibás. Ilyen körülmények között nem lett volna szabad hirdetni a műsort. Ez azonban nem menti fel Gúnyáékat.

Emlékszem rá: egy esztendővel ezelőtt — a még teljesen ismeretlen együttes — nem család, nem ámitás — éppen a főiskola klubjában mutatkozott be először nyilvánosan, közönség előtt. Az első vastapsot itt kapták. Ime, a „hála”. Akkor azt énekelték: „Csak egy kékszínű virág, hahnizni megyünk.” Kollégáikat állították ügyes paródiával pellen-gérré...

Azóta még egy alkalommal jártak a főiskola klubjában. Már a győztesek boldog mosolyával és fenségével — természetesen a már bemutatott műsor alig módosított változatával. Akkor mind-össze az tűnt fel, hogy a hahniparódiát adó együttes maga is hahnizik.

Most több száz szegedi fiatal péntek esti programját tették tönkre. Persze, lehet, hogy ezt is paródiának szánták. Elképzelhető, hogy hosszú idő után végre valami újjal kísérleteznek, és a meg nem jelenés is új műsoruk része. Ebben az esetben természetesen csak gratulálni tudunk a valóban ironikus ötlethez...

— dezso —

Mire hivatkozunk?

A villamos méltóságteljesen áll meg. A lányokkal együtt szállok fel. Jól helyezkednek — közvetlenül a lyukasztőkészülék mellé. Várakozásuk nem volt hiábavaló. Jön az ellenőr. Baj viszont az, hogy jéggyük nincs. Az ellenőr szabályosan közli velük: ez az út 50 forintba kerül. A lányok ezen aztán felháborodnak. Mennyi? Hiszen én 300 forint szoc. segélyt kapok. Abból hogy fizessek én 50 forintot? Én egyetemista vagyok! Nézzé el ezt az egy lögást, inkább most veszünk 2—2 jegyet! Az ellenőr azonban hajthatatlan. A lányok hangja is alább hagy. A postánál az ellenőrrel együtt le-szállnak. Egyikük 100 forintot ad oda az ellenőrnek. A villamos tovább indul — a lányok nélkül. Az ablakon át még látom csinos alakjukat, s az eszemben az jár, mire is hivatkoztak a lányok. Ok

egyetemisták. Itt pedig már illik tudni, egy forintért nem érdemes 50 forintot fizetni.

— Ies —

SZEGEDI Egyetem

A József Attila Tudományegyetem, a Szegedi Orvostudományi Egyetem és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola MSZMP bizottságainak lapja.

Felelős szerkesztő: Dr. Szabó Magdolna Szerkesztőség: 6720 Szeged Dugonics tér 12. Telefon: 12-119 Megjelenik: havonta kétszer. Ára: 1 forint. Előfizetési díj egy évre 17 forint. Terjesztik az intézmények KISZ- és szakszervezeti bizottságai. Kladja a Csongrád megyei Lapkiadó Vállalat, Szeged. Magyar Tanácskötársaság útja 10. Postacím: 6740 Szeged Telefon: 12-633 Telex: 89-282. Felelős kiadó: Kovács László igazgató Szegedi Nyomda 6720 Szeged Batsy-Zsillinszky u. 28. 1978. III. 23. — 1375 Felelős vezető: Dobó József igazgató